

Gud elsker Jakob og hader Esau.

Hvorfor elsker Gud den ene broder og hader den anden?

"Esau er jo Jakobs bror, siger Herren, men jeg elsker Jakob og hader Esau."
Malakias Bog 1,2

Fortællingen om Jakob og Esau finder vi i 1. Mosebog Kap 25 – 36

Isak og Rebekka fik tvillingerne Esau og Jakob. Allerede under svangerskabet var der kamp mellem de to brødre.

Da Rebekka spurgte Gud om hvorfor, gav han et lidt underligt svar " To folkeslag er i dit liv, to folk skal gå ud af dit skød. Det ene skal kue det andet, den ældste tjene den yngste"

Esau blev den førstefødte, umiddelbart derefter kom Jakob. Han havde en hånd omkring Esau hæl.

Esau blev jæger, Jakob blev en stille mand som levede i et telt.

En dag da Esau kom sulten hjem fra jagt, solgte han sin førstefødselsret til Jakob for et måltid mad. Han gav hånt om sin førstefødselsret ret. Han adlød sit "køds" begær.

Senere giftede Esau sig med flere kvinder af en fremmed slægt, altså kvinder der ikke tilhørte Guds folk. Han voldte dør sine forældre stor sorg.

Inden sin død, ville Isak (der var gammel og næsten blind) gerne velsigne sin ældste søn Esau.

Rebekka overhørte dette og rådgav efterfølgende Jakob om at give sig ud for at være Esau.

Deres plan lykkedes og Jakob blev velsignet med den velsignelse, som tilhører den førstefødte.

Senere fandt Isak og Esau ud af dette. Esau blev forfærdet over, at hans velsignelse var tilfaldet en anden. Isak fortæller, at velsignelsen ikke kan laves om.

Det blev som Gud havde sagt - den ældste skulle tjene den yngste.

Isak fortalte dog sin ældste søn, at dette åg (at skulle tjene broderen) kunne sprænges, men at han først måtte arbejde hårdt.

Men i stedet for at lytte til faderen, ønskede Esau at slå Jakob ihjel. Igen ser vi, at Esau lytter til sit køds begær. Han ønsker ikke at gå en hård vej for at blive fri fra sit åg, han ønsker død over Jakob.

Rebekka opfangede Esaus plan og hun bad Jakob om at flygte, så han ikke blev slået ihjel.

Inden afrejsen fik Jakob besked på, at han ikke måtte gifte sig med en kvinde fra en fremmed slægt, men at han skulle gifte sig med en kvinde ud af samme slægt som han selv (Guds slægt)

Jakob flygtede til noget familie og Esau giftede sig med endnu en fremmed kvinde, denne gang fra Ismaels slægt (oprørers slægt).

Jakob blev på sin rejse velsignet af Herren og blev lovet " at i din sæd skal alle jordens slægter velsignes". Endvidere lovede Herren ham at være med ham og ikke forlade ham.

Jakob lovede til gengæld, at hvis Gud ville beskytte ham på rejsen, så skulle Herren være hans Gud og Jakob lovede endvidere, at han ville betale tiende af alt hvad der ville blive ham givet.

Jakob giftede sig efter hårdt arbejde for at fortjene først den ene brud og derefter den anden brud = udholdenhed for at blive velsignet med Guds løfter. Han blev velsignet med mange børn gennem hustruerne og deres trælkvinder. Jakob blev en rig mand gennem kvægavl og selv om han adskillige gange blev forsøgt snydt, velsignede Gud ham, så alle kunne se, at Herren var med ham.

Misundelsen begyndte at komme imod Jakob og Gud bad ham om at rejse hjem. Gud lovede at være med ham og beskytte ham under rejsen.

Da Esau hørte, at Jakob var på vej hjem, drog han ham i møde med over 400 mænd.

Jakob blev bange og bad til Gud. Han lavede herefter en plan for, hvordan han skulle overleve Esaus angreb.

Om natten kæmpede Jakob og blev slået. Det gik op for ham, at han havde kæmpet mod Gud. Gud sejrede - der står, at han gjorde Jakob halt. Det vil sige, at Gud gjorde det tydeligt for Jakob, at han intet kunne gøre uden Gud.

Jakobs angst for Esau kom af frygt for, at Gud ikke ville holde, hvad han havde lovet. Også denne frygt sejrede Gud over og Gud gav herefter Jakob navnet Israel.

Angsten blev til skamme. Esau kastede sig om halsen på Jakob, da de mødtes. Der skete her en forsoning.

Esau var i mellemtiden også blevet til et stort folk, men det var Jakobs slægt der var velsignet til at tilhøre Herren.

Vi er skabt af kød og ånd

Da jeg en dag sad og grundede over spørgsmålet om Guds kærlighed til Jakob og had til Esau, fik jeg et syn, hvor de to pludselig smeltede sammen til én person og jeg så, at fortællingen handlede om kød og Ånd. At Esau repræsenterede kødet og Jakob Ånden. Dette allerede fra da de lå i deres moders skød.

Selv om Esau formåede at få en stor slægt og masse af rigdom, så var det uden betydning i Guds rige. Kødets gerninger har ingen plads hos Gud.

Jakob derimod, handlede hele tiden i overensstemmelse med Guds plan. Jakob vendte hjem til sin bror på Guds befaling, selv om han var angst for udfaldet. Men Gud sejrede over angsten og Jakob indså, gennem sin halten, som her var en erkendelse af, at han ikke kunne løse problemerne i egen kraft - at han var afhængig af Gud i et og alt. Kampen viser os, at det at overgive sig fuldt ud i tro og tillid til Herren er en proces. Angsten for sit liv var Jakobs sidste kamp.

Vi ser også, at det at tjene Herren ikke kun handler om kirkelige tjenester, men det at gøre hans vilje i alt. Dette at lade hele vores liv vidne om ham.

Gud siger i fortællingen, at den ældste skal trække for den yngste - kødet bør trække for Ånden og ikke omvendt. Jeg oplever, at vi her må gøre op med, at førstefødselsretten handler om at være den førstefødte i familien, men at førstefødselsretten i bibelsk forstand handler om, at de, der lever i samhørighed med Helligånden, med Gud, er arvinger til Guds rige. De har førstefødselsretten.

Ånden står kødet imod

Gud hader kødets gerning (Esau), fordi det handler modsat Gud og det får altid store konsekvenser, ikke bare for os der gør kødets gerninger; men også for vores efterkommere. Vi kan kun bygge Guds rige ved at adlyde Helligånden. Rebecca var i fortællingen Helligåndens (Talsmandens) stemme i Jakob.

Foreningen mellem de to brødre er (som jeg så det) foreningen mellem kød og Ånd. Den samme forening sker i slutningen af Højsangen, hvor den søgende kvinde kommer ud af ørkenen støttet til sin ven. Højsangen påpeger endvidere, at vi ikke bør presse kærligheden frem. Kun den sande kærlighed - hvor vi ved Guds hjælp (og gennem sand søgen efter hans væsen i os) lader Helligånden sejre over vores kødelige begær, har Guds velbehag.

Kun sand omvendelse har Guds velbehag. I fortællingen om Kain og Abel ofrede Kain en kødelig ofring, drevet af pligt. Abels offer var ledt af Ånden og kærlighed til Gud. Gud tog kun imod Abels ofring. Som hos Esau og Jakob udløste Guds velsignelser også her en misundelse hos modparten. Det samme sker desværre også i vores kirker i dag.

De, der tilbeder Gud i Ånd og sandhed, bliver velsignet af Gud. Der er ingen grund til misundelse, Gud ønsker at velsigne alle. Det er blot ikke alle, der endnu har givet deres liv til Gud i kærlighed til ham. Højsangen påpeger, at kærligheden ikke må presses frem, den må ikke foregives. Den ægte kærlighed kommer i os fra Gud selv. Vi kan ikke snyde Herren med religiøse handlinger.

Allerede ved fødslen havde Gud fat i Esau. Der står, at Jakob havde fat i Esaus hæl. Gud er vores skaber, hans ånd bor i os fra undfangelsen af, men han har givet os en fri vilje. Mange mennesker har dengang som i dag ladet sig forføre af deres kødelige begær. De har mistet deres førstefødselsret ved at adlyde kødets begær og frasagt sig Helligåndens vejledning. Gud har givet de troende en stor gave ved at udgyde Helligånden over os. Helligånden bør være vores vejleder, Talsmanden der leder os på rette vej. Helligåndens vejledning vil som udgangspunkt altid lede os den modsatte vej af, hvad vores kød begærer.